

Ks. prof. dr hab. H. J. Sobeczko
Instytut Liturgii, Muzyki i Sztuki Sakralnej
Wydziału Teologicznego Uniwersytetu Opolskiego
ul. Drzymały 1a, 45-342 Opole

Ocena dorobku badawczego i aktywności naukowej
oraz działalności dydaktyczno-organizacyjnej
ks. dra Janusza Mieczkowskiego

Osiągnięcia każdego kandydata do awansu naukowego w dużej mierze zależą od jakości jego wykształcenia i naukowego przygotowania. Od samego początku formacja naukowa ks. J. Mieczkowskiego związana była z Papieską Akademią Teologiczną, gdzie na Wydziale Teologicznym, jako alumn krakowskiego Wyższego Seminarium Duchownego odbył studia magisterskie, a następnie specjalistyczne (licencjacko-doktoranckie, 1999-2004) z zakresu nauk liturgicznych i rozpoczął badania naukowe nad dziejami ruchu liturgicznego i nad działalnością krakowskiego Instytutu Liturgicznego, czego rezultatem była rozprawa doktorska pt. *Krakowski Instytut Liturgiczny w kontekście europejskiego ruchu liturgicznego*, napisana pod kierunkiem cenionego w środowisku naukowym ks. prof. dr hab. Stefana Koperka CR w 2004 r. Praca ta została wysoko oceniona i następnie wydana drukiem pt. *Krakowski Instytut Liturgiczny*, wyd. WN PAT, Kraków 205, ss. 426. W roku akademickim 2008/09 przebywał na stażu naukowym w Rzymie, w czasie którego uczęszczał na wybrane wykłady na Papieskim Instytucie Liturgicznym *San Anselmo* i przeprowadził kwerendy naukowe do napisania rozprawy habilitacyjnej.

Niniejsza ocena, pozwalająca na sformułowanie wniosku końcowego, zostanie oparta przede wszystkim na analizie dorobku i aktywności naukowej oraz na osiągnięciach dydaktyczno-organizacyjnych.

1. Ocena opublikowanych prac naukowych.

Rozwijane przez lata zainteresowania naukowe, oprócz absorbującej działalności dydaktyczno-organizacyjnej i duszpasterskiej, zaowocowały opublikowaniem sporej ilości

oryginalnych prac naukowych. Dorobek ściśle naukowy ks. Janusza Mieczkowskiego obejmuje 48 pozycji, w tym 2 książkowe monografie, 6 redakcyjnych opracowań zwartych, 31 artykułów naukowych oraz 10 sprawozdań z sympoziów i konferencji naukowych krajowych i zagranicznych.

W badaniach naukowych Habilitanta możemy wyróżnić interesującą panoramę kilku nurtów problemowych, dotyczących przede wszystkim zagadnień związanych z szeroko rozumianą historią liturgii rzymskiej w jej starożytnej formie (rzymska liturgia stacyjna), a także w stopniowym jej przybliżaniu wiernym w tzw. ruchu liturgicznym oraz w prowadzonej działalności formacyjnej przez różne ośrodki benedyktyńskie i instytuty liturgiczne (zwłaszcza krakowski), ponadto zajmuje się także posoborową teologią i reformą liturgii.

a) W pierwszych latach w swoich badaniach naukowych ks. J. Mieczkowski zajmował się przede wszystkim problematyką ruchu liturgicznego i jego wpływem na krakowskie środowisko liturgiczne z Instytutem Liturgicznym na czele. Zagadnieniom tym poświęcił wspomnianą wyżej rozprawę doktorską, wyd. drukiem w 205 r. (zob. *Wykaz opublikowanych prac naukowych*, I, 1 (dalej skrót: *Wykaz publikacji*)), a następnie tematyce tej poświęcił szereg artykułów naukowych.

Interesującym przyczynkiem, który ubogaca znajomość wpływu europejskich ośrodków ruchu liturgicznego w okresie międzywojennym w Polsce, stała się analiza krakowskiego pisma kleryków Seminarium Duchownego pt. *Tempus Liberum*. Dowiadujemy się o wielu nieznanych dotąd szczegółach polskiego ruchu liturgicznego, m.in. że z tamtejszego Seminarium Duchownego i koła entuzjastów liturgicznych wyszedł późniejszy bardzo zasłużony pionier ruchu liturgicznego w Polsce i równocześnie redaktor zasłużonego czasopisma „*Mysterium Christi*”. (zob. *Tematyka liturgiczna na łamach kleryckiego pisma „Tempus Liberum” w okresie międzywojennym*, „*Liturgia Sacra*” 15 (2009) s. 101-114). W swoich początkowych badaniach Habilitant skoncentrował się przede wszystkim na roli jaką odegrał krakowski ośrodek liturgiczny w propagowaniu ruchu liturgicznego i posoborowej odnowy liturgicznej w Polsce. W sposób szczegółowy i należycie udokumentowany opisał działalność naukowo-dydaktyczną Instytutu Liturgicznego, podkreślając również, że jako jedyny w Polsce rozwinął studia katechumenalne (*Wykaz publikacji*, 3,3 i 11). Dla całości obrazu należy dodać, że w odrębnych artykułach omówił wkład w rozwój krakowskiego środowiska liturgicznego dwóch zasłużonych współczesnych liturgistów: bpa dr. Stefana Cichego oraz ks. prof. dr. hab. Stefana Koperka CR (tamże, 3,4-5).

Ubogaceniem dotychczasowych badań nad problematyką ruchu liturgicznego w Polsce stały się również opracowania dotyczące najważniejszych ośrodków tego ruchu w Europie. Zostały w nich ukazane nie tylko ich dzieje i osiągnięcia, ale także cenne dla nas ich oddziaływanie i wpływy na nasze rodzime ośrodki liturgiczne, w tym zwłaszcza na prężny w latach 30-tych ubiegłego wieku ośrodek krakowski. Na podkreślenie zasługują zwłaszcza

artykuły omawiające benedyktyńskie opactwa: Solesmes (*Wykaz*, 2,1), Beuron (tamże, 2,2), Maredsous (tamże, 2,9) i Mont César (tamże, 3,9), oraz ważniejsze zachodnie Instytuty Liturgiczne (tamże, 3,2 i 13).

Badania nad historią ruchu liturgicznego Autor zapoczątkował już w swojej rozprawie doktorskiej, a w następnych latach je kontynuował. Ukazywał podjęte w różnych ośrodkach zagranicznych inicjatywy liturgiczne oraz ich publikacje, zwłaszcza czasopisma, które sprowadzane były do Polski i inspirowały naszych pionierów i działaczy liturgicznych. Jedną z ważnych form pomocy w duszpasterstwie liturgicznym, którą starano się wprowadzać u nas, na wzór zachodni, były m.in. polskojęzyczne mszaliki.

Wśród opracowanych przez Habilitanta istotnych dla ruchu liturgicznego benedyktyńskich ośrodków liturgicznych zauważamy jednak brak opactwa w Maria Laach. Ośrodek ten przyczynił się w sposób wyjątkowy do teologicznego pogłębienia ruchu liturgicznego, zwłaszcza do rozwoju teologii liturgii. Działał tam zasłużony opat Ildefons Herwegen (+1946) i wybitni liturgiści, jak: Odo Casel (+1948) i Kunibert Mohlberg (1963). O. Casel był prekursorem i pionierem teologii liturgii - stał się prawdziwym mistagogiem rzeczywistości zbawczej jakim jest uobecnianie w liturgii Misterium Paschalne Chrystusa. Jego patrystyczna teologia misteryjna, w pierw kontestowana, weszła do nauczania soborowego i posoborowego. Powyższe uwagi nie tyle są zarzutem, ile nasuwającą się propozycją badawczą na przyszłość.

Swoje badania nad dziejami ruchu liturgicznego Habilitant nie ograniczył tylko do zachodnioeuropejskich ośrodków benedyktyńskich, ale zajął się również początkami ruchu liturgicznego w Stanach Zjednoczonych i w wybranych krajach Ameryki Łacińskiej (*Wykaz*, 2,14; 3,2), natomiast pewną syntezę całego ruchu liturgicznego przedstawił w opracowaniu z okazji sześćdziesiątej rocznicy powstania krakowskiego czasopisma *Ruch Biblijny i Liturgiczny* (tamże, 3,4).

b) Kolejny zakres tematyki badawczej ks. J. Mieczkowskiego dotyczy starożytnej liturgii rzymskiej. Szczegółowo opracował zagadnienie tzw. „*fermentum*” oraz „*sancta*” w rzymskiej praktyce eucharystycznej (*Wykaz publikacji*, 2,8), a także tzw. „*libelli pacis*” w praktyce pokutnej starożytnego Kościoła (tamże, 3,12). W opracowaniach tych Autor musiał posłużyć się najstarszymi dokumentami liturgii rzymskiej, zwłaszcza źródłami patrystycznymi (Ignacy z Antiochii, Cyprin, Augustyn, Leon Wielki, Euzebiusz z Cezarei) oraz najstarszymi księgami liturgicznymi (*Ordines Romani*, *Liber Pontificalis*). Tego rodzaju opracowania źródłowe nigdy się nie starzeją i zawsze będą aktualne.

W zakres badań nad liturgią rzymską należy również zaliczyć opracowania dotyczące takich zagadnień, jak: Msza trydencka, formy udzielania wiernym Komunii św., liturgia papieska w Rzymie, rzymska liturgia stacyjna, miejsce ołtarza w przestrzeni liturgicznej (*Wykaz publikacji*, 2,3-4,13; 3,1). Badania Habilitanta nad starożytnymi formami liturgii rzymskiej są jak najbardziej przydatne we współczesnej dyskusji z przeciwnikami soborowej reformy i odnowy liturgicznej, zwłaszcza z lefebrystami i skrajnymi tradycjonalistami. W tym zakresie na uwagę zasługuje artykuł: *Reforma liturgiczna Soboru Watykańskiego II w ocenie abpa Marcela Levebvre`a i lefebrystów* (*Wykaz publikacji*, 3,16).

c) Uwieńczeniem badań nad powyższą problematyką dziejów liturgii rzymskiej jest r o z p r a w a h a b i l i t a c y j n a ks. J. Mieczkowskiego, zatytułowana: *Jednoczący charakter liturgii stacyjnej w Rzymie*, która została wydana przez Wydawnictwo Benedyktynów w Tyńcu, Kraków 2015, jako pierwszy tom w serii „Modlitwa Kościoła”, posiada 549 stron formatu B 5.

Przedstawione w monografii dzieje liturgii stacyjnej są mało znana w Polsce, chociaż na zachodzie w ostatnich latach budzą stosunkowo duże zainteresowanie, stąd aktualność problematyki u nas i dodatkowa wartość opracowania. Podjęty temat nie należy do łatwych. Na szczególną uwagę zasługuje fakt, iż Autor musiał dokonać kwerendy najstarszych źródeł patrystyczno-liturgicznych i krytycznie je przebadać, a ponadto uwzględnić zmieniający się uwarunkowania i kontekst historyczny oraz wzajemne przenikanie się różnych tradycji. Monografia przyczyniła się również do ubogacania naszej znajomości typografii Rzymu oraz jego architektury i sztuki sakralnej.

Na bardzo pozytywne podkreślenie zasługuje bogaty materiał źródłowy i bibliograficzny jaki Autor zebrał do swojej pracy. Dotyczy on zarówno przekazów patrystycznych i drukowanych zbiorów liturgicznych, jak również opracowań dotyczących poszczególnych elementów Służby Bożej jakie wypełniały w starożytności i na przestrzeni kolejnych wieków życie codzienne i liturgiczne mieszkańców Rzymu.

Problematyka pracy została podzielona na sześć rozdziałów. Podstawą takiej struktury stało się przede wszystkim kryterium chronograficzne, dzięki temu podział pracy stał się logiczny i uzasadniony. W zakończeniu (s. 471-476) Autor częściowo streszcza i podsumowuje swoje wywody. Tłumaczy powody zanikania jednoczącego charakteru liturgii stacyjnej, zwłaszcza w czasach nowożytnych. Autor żywi nadzieję, że żywa kiedyś instytucja liturgii stacyjnej może odrodzić się również w naszych czasach. W korzystaniu z monografii pomocne są również indeksy, biblijny i nazw własnych.

Pewne zastrzeżenie budzi samo sformułowanie tematu, który wydaje się być zbyt wąski, a ponadto nie oddaje szczegółowo opisanych dziejów liturgii stacyjnej w Rzymie. Do tematu odnosi się bezpośrednio tylko ostatni rozdział. Wprawdzie Autor uzasadnia brzmienie tytułu książki (*Wstęp*, s. 22), ale jest ono mało przekonujące. Zastosowany tytuł monografii *Jednoczący charakter liturgii stacyjnej w Rzymie* byłby właściwy, gdyby dotyczył jedynie dziejów klasycznego okresu liturgii stacyjnej, tym czasem opracowanie omawia okresy zaniku i prywatnego traktowania liturgii stacyjnej.

Podkreślić jednak należy imponujący zestaw źródeł i opracowań. W obszernej bibliografii odczuwa się brak podziału źródeł, co utrudni pracę kolejnym badaczom. Niektóre szczegółowe informacje bibliograficzne podane we wstępie wydają się być zbyt liczne, gdyż znajdują się w bibliografii końcowej. Autor opracowania słusznie posługuje się metodą historyczno-genetyczną oraz metodą analizy porównawczej, chociaż szczegółowo zastosowanych metod nie opisuje.

Recenzowana monografia ma niewątpliwie znaczący walor poznawczy i pionierski, i jako taka może stanowić wzór dla kolejnych badań nad liturgią rzymską. Jak we wszystkich swoich publikacjach, również w przypadku omawianej pracy habilitacyjnej ks. J. Mieczkowski udowodnił, że posiada dobrze wykształcony warsztat badawczy i dysponuje obszerną wiedzą w zakresie historii i teologii liturgii, a przede wszystkim potrafi dobrze interpretować źródła. W swoich publikacjach odznacza się także wielką dbałością o kulturę języka.

Należy ponadto wysoko ocenić stronę merytoryczną recenzowanej monografii habilitacyjnej. Autor nie ograniczył się do analizy dobrze już opracowanej liturgii stacyjnej antycznego i wczesnośredniowiecznego Rzymu, ale przebadał losy tej instytucji do naszych czasów. Obalił tym samym często wysuwaną tezę, że w późniejszych okresach, zwłaszcza od niewoli awiniońskiej, instytucja stacyjna przestała istnieć, gdy tymczasem zachowała się w szczątkowej formie do współczesnych nam czasów.

Wysoko należy ocenić również formalną stronę opracowania. Autor formułuje wnioski poprawnie i precyzyjnie. Bardzo konstruktywne są wprowadzenia i wnioski podsumowujące w poszczególnych rozdziałach. Rozprawa została napisana bardzo poprawnie i starannie. Niektóre jej fragmenty są odkrywcze i mało znane w literaturze polskiej.

W podsumowaniu trzeba stwierdzić, iż monografia ks. dra J. Mieczkowskiego, jak zaznaczono to już wyżej, zasługuje na bardzo wysoką ocenę. Dzięki udokumentowaniu jej i oparciu na wyjątkowo szerokiej bazie źródłowej i starannie dobranej literaturze może być bardzo przydatna w dalszych badaniach nad dziejami liturgii rzymskiej, do tradycji której należą również dzieje liturgii w Polsce.

d) Znajomość dawnej liturgii rzymskiej pozwoliła ks. J. Mieczkowskiemu lepiej zrozumieć współczesną reformę liturgiczną, zapoczątkowaną przez Sobór Watykański II. Widzimy to chociażby w artykule napisanym z okazji 50-tej rocznicy uchwalenia Konstytucji

liturgicznej *Sacrosanctum Concilium* (*Wykaz publikacji*, 3,14). Po krótkiej historii powstawania tego dokumentu Autor przedstawił główne założenia teologiczne (uobecnianie w liturgii mocą Ducha Świętego zbawcze misterium paschalne Chrystusa) i w konsekwencji wpływające z nich cele gruntownej reformy liturgicznej. Trafnie podkreślił, że głównym celem reformy był świadomy i czynny udział wiernych w liturgii, dlatego dopuszczono stosowanie w liturgii języków narodowych, dowartościowano znaczenia słowa Bożego, uproszczono i ubogacono niektóre obrzędy, między innymi wprowadzono Msze koncelebrwane.

W kolejnym artykule Habilitant zajął się współczesnym rozumieniem Eucharystii, która stanowi „źródło i szczyt życia chrześcijańskiego”. Uczynił to omawiając encyklikę św. Jana Pawła II *Ecclesia de Eucharistia* (*Wykaz publikacji*, 3,15). W swojej refleksji naukowej ukazał przede wszystkim eklezjotwórczy wymiar Eucharystii i konsekwencje jakie z tego wynikają.

Podsumowując ten fragment oceny należy stwierdzić, iż Autor w swoich opracowaniach analizuje przede wszystkim dawne dzieje liturgii rzymskiej, a następnie teologiczne założenia reformy i odnowy liturgicznej, zapoczątkowane przez ruch liturgiczny, by w końcu skoncentrować się na tym, co stanowi „źródło i szczyt” życia Kościoła, to jest na posoborowym nauczaniu o misterium Eucharystii

Swoje opracowania naukowe Habilitant publikował w liczących się Wydawnictwach oraz w recenzowanych czasopismach naukowych i opracowaniach zbiorowych. Prace z dziedziny starożytnej liturgii rzymskiej należą do jego najbardziej twórczych i mają charakter przyczynkarski i odkrywczy. Badania te w znacznym stopniu ubogaciły dotychczasowy dorobek z zakresu dziejów liturgii rzymskiej. Jako dobrze przygotowany profesjonalista potrafi korzystać z bogatego warsztatu naukowego, a zwłaszcza z oryginalnych tekstów źródłowych, aby po ich analizie i przy zastosowaniu odpowiednich metod badawczych, dojść do poprawnych wniosków i ustaleń. Autor prowadzi swoje wywody w sposób przejrzysty, bez nieistotnych upiększeń, a ponadto umiejętnie analizuje i syntetyzuje skomplikowaną nieraz problematykę badawczą. Jednak przy uważnej lekturze opracowań nasuwają się również pewne uwagi krytyczne, chociażby te, iż niektóre zagadnienia zostały potraktowane bardzo skrótowo, a także spotykamy nieliczne powtórzenia (np. artykuły o Instytucie Liturgicznym w Krakowie ma sporo „zapożyczeń” z pracy doktorskiej). Z punktu widzenia naukowego pozytywną również cechą Habilitanta jest jego otwartość na współpracę naukową z ośrodkami zagranicznymi.

2. Ocena aktywności naukowej. Współpraca z ośrodkami zagranicznymi i krajowymi

Ministerialne kryteria oceny osób ubiegających się o nadanie im stopnia doktora habilitowanego (z 1. 09.2011 r.), oprócz oceny publikacji osiągnięć naukowo-badawczych, obejmują również aktywność naukową, zwłaszcza udział w międzynarodowych i krajowych projektach badawczych oraz organizowanie i udział w międzynarodowych lub krajowych konferencjach naukowych. Należy podkreślić, iż Habilitant aktywnie uczestniczy w krajowej i międzynarodowej współpracy naukowej.

Świadczy o tym organizacyjny i naukowy udział w projekcie badawczym *Ad fontes liturgicos*. Projekt ten realizowany jest we współpracy czterech ośrodków naukowych, a mianowicie: Katedry Historii Liturgii Wydziału Teologicznego PUJPII w Krakowie, Ukraińskiego Centrum Liturgicznego we Lwowie (Ukraina) i Greckokatolickiego Wydziału Teologicznego Uniwersytetu Preszowskiego (Słowacja). Od 2014 r. do współpracy przystąpił również Greckokatolicki Instytut Teologiczny św. Atanazego w Nyiergyháza (Węgry). Instytucje te powołały również wspólny Komitet Naukowy, do którego należy też nasz Habilitant. Owocem współpracy naukowej stały się przede wszystkim sympozja liturgiczne organizowane kolejno raz w roku w poszczególnych ośrodkach. Materiały pokonferencyjne są publikowane w recenzowanych czasopismach lub pracach zbiorowych.

W ramach tego projektu Habilitant zorganizował (wraz z ks. dr. hab. P. Nowakowskim) dwa międzynarodowe sympozja liturgiczne: 1) w Krakowie (2010 r.) pt. *Metodologia i teologia w badaniach źródeł liturgicznych*; 2) w Krakowie (2013 r.) pt. *Reformy liturgii a powrót do źródeł*, na którym wygłosił również referat pt. *Reforma liturgiczna Soboru Watykańskiego II w ocenie abpa Marcela Lefebvre`a i lefebrystów (Wykaz publikacji, 3,16)*. W ramach projektu *Ad fontes liturgicos* ks. J. Mieczkowski wygłosił referaty: we Lwowie (2011 r.) - zob. *Wykaz publikacji, 3,10*; w Preszowie (Słowacja, 2012 r.) - zob. *Wykaz publikacji, 3,13*; we Lwowie (2014 r.) - zob. *Wykaz publikacji, 3,17*.

Habilitant był ponadto organizatorem i współorganizatorem czterech konferencji naukowych o zasięgu krajowym, jakie odbyły się w Krakowie w latach 2005-2012., na których wygłosił również referaty, następnie opublikowane w recenzowanych czasopismach „*Collectanea Theologica*” i „*Ruch Biblijny i Liturgiczny*” - zob. *Wykaz publikacji, 2,3-4,8; 3,4*.

3. Ocena działalności dydaktyczno-organizacyjnej i popularyzatorskiej

Pracę dydaktyczną i organizacyjną ks. J. Mieczkowski rozpoczął po studiach specjalistycznych i obronie pracy doktorskiej w 2004 r. jako asystent w Katedrze Teologii Liturgii Wydziału Teologicznego Papieskiej Akademii Teologicznej w Krakowie, a od 2006 r. na stanowisku adiunkta w Katedrze Historii Liturgii tegoż Wydziału. Od 2004 r. pełni również funkcję sekretarza Rady Naukowej Instytutu Liturgicznego w Krakowie.

Na Wydziale Teologicznym UPJPII prowadzi wykłady monograficzne na studiach licencjacko-doktoranckich oraz kursoryczne (podstawowe) i ćwiczenia na studiach magisterskich, natomiast na prowadzonym przez Habilitanta seminarium naukowym z historii liturgii prace magisterskie obroniło 16 osób.

Prowadzi ponadto zajęcia dydaktyczne w zakonnych seminariach duchownych i instytutach teologicznych w Krakowie, zwłaszcza u Księży Zmartwychwstańców, Księży Misjonarzy i Ojców Franciszkanów.

Aktywnie działa również w Archidiecezjalnej Komisji Liturgicznej w Krakowie, pod patronatem której prowadzi wykłady z liturgiki na corocznych kursach dla nadzwyczajnych szafarzy Komunii świętej oraz na kursach lektorskich dla dorosłych kobiet i mężczyzn archidiecezji krakowskiej.

Działalność popularyzującą wiedzę liturgiczną Habilitant realizuje także na wykładach w Studium Apostolstwa Świeckich, organizowanym przez krakowską Kurię Metropolitalną, w Wadowicach i w Krakowie, a także na kursach dokształcających dla Księży Misjonarzy i Księży Zmartwychwstańców w Krakowie. Ze swoimi wykładami włącza się także do organizowanych przez kurialny Wydział Katechetyczny okresowych szkoleń i dni skupienia dla katechetów w różnych regionach archidiecezji.

Szkoda, że tych wykładów formacyjnych Autor nie publikuje, dlatego też trudno o ocenę tej działalności dydaktycznej. Można jedynie przypuszczać, że zajęcia te są dobrze odbierane i pozytywnie oceniane, gdyż każdego roku proszą o nie różne krakowskie instytucje. Działalność naukowo-dydaktyczna i organizacyjna została doceniona również przez Rektora Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II, który w 2010 r. wręczył ks. J. Mieczkowskiemu specjalną nagrodę za „wybitne i twórcze osiągnięcia naukowe, dydaktyczne i organizacyjne w Uczelni”.

4. Wniosek końcowy

W końcowej konkluzji stwierdzam, iż ks. dr Janusz Mieczkowski posiada wystarczający dorobek naukowy, ukazujący przede wszystkim jego umiejętności w zakresie eksploracji źródeł historyczno-liturgicznych. Kandydat na samodzielnie pracownika naukowego aktywnie uczestniczy od lat również w pracy redakcyjnej, dydaktycznej i organizacyjnej (sympozja i konferencje naukowe, wykłady monograficzne i popularno-naukowe). Biorąc zatem pod uwagę całość dorobku naukowego i dydaktyczno-organizacyjnego Habilitanta, a przede wszystkim uwzględniając jego wysoko ocenioną rozprawę habilitacyjną, stwierdzam, iż osiągnięcia te w całej pełni odpowiadają wymaganiom określonym w Ustawie z dnia 14 marca 2003 r. "O stopniach naukowych i tytule naukowym oraz stopniach i tytule w zakresie sztuki" (Dz. Ust. 595, art. 26, par. 1) oraz w Rozporządzeniu Ministra NiSzW z dnia 1 września 2011 r. (Dz. Ust. Nr 63, poz. 324). Przedkładam zatem Wysokiej Radzie Wydziału Teologicznego Uniwersytetu Papieskiego JPII w Krakowie wniosek o dopuszczenie ks. dra J. Mieczkowskiego do kolokwium

habilitacyjnego i o nadanie mu stopnia naukowego doktora habilitowanego nauk teologicznych w zakresie liturgiki.

Opole, dnia 7 marca 2016 r.

ks. prof. dr hab. Helmut Jan Sobeczko